

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-216)

Mar (2) / 2016

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 36)

13. விலக்ஷணா ஸா விஜ்ஞேயா சிச்சக்திரவிநச்வரா

ஸ ஜீவ: கதித: ஸத்பிஸ் தத்த்வ சாஸ்த்ர விசாரதை:

பொருள் - இதனைக் காட்டிலும் சித் சக்தி வேறுபட்டது. அது அழியாதது ஆகும். ஸத் வஸ்துக்களைக் குறித்து ஆராய்கின்றவர்களும், சாஸ்த்ரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களும் இந்தச் சித் சக்தியை ஜீவாத்மா என்கிறார்கள்.

14. அயம் ஸ்வரஸத: சுத்த: பரிணாம விவர்ஜித:

கூடஸ்தச்சித்தநோ நித்யோ ஹ்யநந்த: அப்ரதிஸங்க்ரம:

பொருள் - இதன் (ஜீவாத்மா) தன்மைகளாவன - தூய்மையானது, மாறுபாடுகள் அடையாதது, நிலையான சிந்தனை உள்ளது, எப்போதும் உள்ளது, அழிக்க இயலாதது, எண்ணற்றது - ஆகும்.

15. இமௌ ஸ்வரஸத: அஸக்தௌ ஸக்தாத்மாநாவிவ ஸ்திதௌ

ப்ரக்ருதி: புருஷச்சைவ மஹப்த்யச்ச மஹத்தரௌ

பொருள் - ப்ரக்ருதியும், புருஷனும் (ஜீவாத்மா) தனித்தனியே உள்ளவை என்றாலும், அவை ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்துள்ளது போன்றே தோன்றுகிறது. மேலும் இவை மஹத் தத்வத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவை ஆகும்.

16. லிங்க க்ராஹ்யாவுபௌ நித்யாவலிங்கௌ சாப்யுபாவபி

ஸாதர்மயம் ஏவமாத்யேவம் அநயோருந்நயேப்துத:

பொருள் – இவை இரண்டுமே லிங்க ரூபமாகவும் (கண்டு உணரக்கூடிய வடிவம்), லிங்க ரூபம் அல்லாததாகவும் (காண இயலாதது) உள்ளன. ஆகவே இவை இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள பொதுவான தன்மைகளை அறிஞர்கள் அனுமானத்தால் அறிகிறார்கள்.

17. வைதர்மய மநயோ: சக்ர கத்யமாநம் நிபோத மே

ப்ரக்ருதிஸ் த்ரிசுணா நித்யம் ஸததம் பரிணாமினீ

18. அவிவேக அப்யசுத்தா ச ஸர்வஜீவஸமா ஸதா

விஷய: அசேதநா சைவ ஸுக துக்க விமோஹினீ

19. மத்யஸ்த: புருஷோ நித்ய: க்ரியாவாந் அப்யவிவ்ஹல:

ஸாஷீ த்ருசிஸ்ததா த்ரஷ்டா சுத்த: அநந்தோ குணாத்மக:

பொருள் – இந்த்ரனே! இவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை நான் கூறுகிறேன். மூன்று குணங்களுடன் கூடியதான ப்ரக்ருதியானது எப்போதும் உள்ளது, மாறுபாடு அடைந்தபடி உள்ளது ஆகும். ஆனால் அது உண்மையில் விவேகம் அற்றது, தூய்மை அற்றது, ஜீவாத்மாவுடன் சேர்ந்தே அறியப்படுகிறது. மேலும் அது சுக துக்கம் என்னும் மயக்கத்தை உண்டாக்கவல்ல அசேதனமாகவும் உள்ளது. இதன் நடுவில் உள்ள புருஷன் எப்போதும் உள்ளவனாகவும், செயல்களைப் புரிந்தபடி உள்ளபோதிலும் மாறுபாடு அடையாமலும், அனைத்திற்கும் சாட்சியாகவும் உள்ளான். மேலும் அவன் ஞானமாகவும், அதே நேரத்தில் அறிபவனாகவும், தூய்மையானவனாகவும், எண்ணற்றவனாகவும், உயர்ந்த தன்மைகளைக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 216)

முண்டக உபநிஷத்தில் (1-2-1) - தத் ஏதத் ஸத்யம் - அந்த அக்ஷரமே ஸத்யம் - என்று உள்ளது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் இயல்பான ஸத்யத்தன்மை கூறப்பட்டது. மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் (1-2-1) - மந்த்ரேஷு கர்மாணி கவயோ யாந்யப்ச்யந் தாநி த்ரேதாயாம் பஹுதா ஸந்ததாநி தாந்யாசரத நியதம் ஸத்யகாமா: - எந்தெந்த கர்மச் சடங்குகளை இந்த ரிஷிகள் மந்த்ரங்களில் கண்டார்களோ, அந்தந்த கர்மச் சடங்குகளே மூன்று அக்னிகள் எனப்படும் த்ரேதாயத்தில் ஆயின. ஸத்யகாமாவை அடைய நான் இந்த ஹோமங்களை அக்னிகளில் இயற்றுகிறேன் - என்று உள்ளது. இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - அனைத்தும் அறிந்ததும், ஸத்யஸங்கல்பமானதும், திருக்கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ளதும், தானே ஸ்வரூபத்தில் ஸத்யமானதும், நித்யமானதும் ஆகிய அக்ஷர ப்ரஹ்மத்தை நீ அடைய விரும்பினால், சாதாரண பலன்களை அளிக்கவல்ல கர்மங்களைத் துறந்து, நிரந்தரமான பலன்கள் அளிக்கவல்ல கர்மங்களை இயற்றுவாயாக; இந்தக் கர்மங்கள் ரூக், யஜூர், ஸாம, அதர்வண வேதங்களில் ஓதப்பட்டுள்ளன. பல ரிஷிகளால் இயற்றப்பட்ட இவை, பலவிதமான வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ளன - என்பதாகும். அதாவது முண்டக உபநிஷத்தில் (1-2-1) - ஏஷ வ: பந்தா: - இதுவே உனது மார்க்கம் - என்று தொடங்கி, முண்டக உபநிஷத்தில் (1-2-6) - ஏஷ வ: புண்ய ஸுக்ருதோ ப்ரஹ்மலோக: - இதுவே உனது புண்ணியலோகமான ப்ரஹ்மலோகம், உனது புண்ணியத்தால் பெறப்பட்டது - என்று முடிக்கப்பட்ட வரிகளில், புண்ணியமான யாகம் போன்றவற்றை எவ்விதம் இயற்றுவது என்பது கூறப்பட்டது. மேலும் ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சரியாக இயற்றினால் எத்தகைய நற்பலன்கள் கிட்டும்; அவற்றை விதிப்படிச் சரியாகச் செய்யாமல் குற்றம் குறைகளுடன் இயற்றினால் அவற்றை

இயற்றியதற்கு ஒப்பாகாது; மேலும் அது போன்று செய்தல் என்பது கர்மங்களை இயற்றாமல் உள்ளதற்குச் சமம் என்பது போன்று பலவும் கூறப்பட்டது. மேலும் முண்டக உபநிஷத்தில் (1-2-7) - ப்லவா ஹி ஏதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா அஷ்டாதசோக்தமவரம் யேஷு கர்ம ஏதச்சேயோ யே அவிநந்தந்தி மூடா ஜராம்ருத்யும் தே புநரேவாபியந்தி - யாகம், யஜ்ஞங்களை இயற்றி அதன் மூலம் பெறப்படுவதான ஸ்வர்க்கம் போன்ற அற்பமான பலன்கள் சிறிய படகில் செல்வது போன்றதே ஆகும். பதினெட்டு அங்கங்கள் கொண்ட [யாகம் இயற்றுபவர், அவர் மனைவி, பதினாறு ருத்விக்குக்கள் = 18] யாகங்கள் இயற்றுதல், அந்த யாகங்கள் குறித்து அறிபவர்கள் ஆகியோருக்கு அதன் பலன்கள் அற்பமானவை என்று கூறப்பட்டது. இந்த மூடர்கள், இந்தக் கர்ம பலன்கள் மிகவும் உயர்ந்தவை என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் வயோதிகம், இறப்பு என்ற சுழற்சியில் உழன்றபடியே உள்ளனர் - என்று கூறுவதன் மூலம், பலன்களை எதிர்பார்த்து கர்மங்கள் இயற்றுபவர்களும், இவற்றைக் குறித்து ஞானம் அற்றவர்களும் (அதாவது அந்தப் பலன்கள் அற்பமானவை என்ற ஞானம்) மீண்டும் மீண்டும் தாழ்ந்த பலன் அளிக்கவல்ல கர்மங்களை இயற்றி, இந்தப் பூமிக்குத் திரும்பியபடி உள்ளனர் - என்று உணர்த்தப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 216)

த்வயத்தின் முற்பகுதி பொருள் விளக்கம்

ஸ்ரீமந் நாராயண என்பதின் பொருளை உரைத்தல்

மூலம் - இதில் முற்பட “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்று ஸர்வ சரண்யமான பரதத்துவத்தைச் சொன்னபடி. ஸ்ரீய:பதித்வ லிங்கத்தாலும் நாராயண சப்தத்தாலுமிறே ச்ருதிகளில் பரதத்துவ விசேஷ நிர்ணயம் பண்ணப்பட்டது. நாராயணன் சரண்யனாம்போது லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாயிருக்குமென்கைக்காகப் பூர்வகண்டத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம்.

ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநம் ஆகாரஜ்ஞாந பூர்வகம்

தேநாகாரம் ச்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந் ஹரி:

என்று அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இது உத்தர கண்டத்திற்போலே பூர்வகண்டத்திலும் விசேஷமென்னுமிடமும், உபாய விசேஷணங்களால் உபாயத்வம் வாராதென்னுமிடமும், ஸித்தோபாய சோதநத்திலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - த்வயத்தின் தொடக்கத்தில் உள்ள “ஸ்ரீமந்நாராயண” என்பது, அனைவரும் சரணம் புகத்தக்கபடி உள்ளதான பர தத்துவத்தைக் கூறுகிறது. ச்ருதிகளில் அவனுடைய பரத்வம் என்பது அவன் மகாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதாலும், “நாராயண” என்னும் சப்தத்தாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

நாராயணன் உபாயமாக ஆகும்போது, மஹாலக்ஷ்மியின் உபாயமாக உள்ளாள் என்பதையும், அவன் அப்போது தனது தன்மையுடன் (மஹாலக்ஷ்மி) உள்ளாள் என்பதையும் த்வயத்தின் முற்பகுதியில் உள்ள “ஸ்ரீமத்” சப்தம் காண்பிக்கிறது. ஸ்வாமி அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார் - ஆகாரிணஸ்து விஜ்ஞாநம் ஆகாரஜ்ஞாந பூர்வகம் தேநாகாரம் ச்ரியம் ஜ்ஞாத்வா ஜ்ஞாதவ்யோ பகவாந் ஹரி: - ஒரு பொருளுக்கு உரிய சிறப்பான தன்மையை அறிந்த பின்னரே, அந்தப் பொருளைக் குறித்து அறியவேண்டும். இதே போன்று மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது சிறப்பான தன்மையாகக் கொண்டுள்ள ஸ்ரீஹரியை அறிவதற்கு முன்பாக, அந்தச் சிறப்பான தன்மையாகிய மஹாலக்ஷ்மியை அறிதல் வேண்டும் - என்றார். த்வயத்தின் முற்பகுதி, பிற்பகுதி ஆகிய இரண்டிலும் மஹாலக்ஷ்மியின் நிலை மாறாமல் உள்ளதையும், இருவருமே உபாயமாக உள்ளதைக் குறித்து எழுகின்ற ஐயங்களுக்கு அவசியம் இல்லாததையும் ஸித்தோபாய சோதந அதிகாரத்தில் கூறினோம்.

ஸ்ரீ சப்தத்தின் ஆறு பொருள்கள்

மூலம் – ஸ்ரீ சப்தம் ச்ரியதே, ச்ரயதே, ச்ருணோதி, ச்ராவயதி, ச்ருணாதி, ச்ரீணாதி என்று ஆறுபடியாக பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலே நிர்வசநம் பண்ணப்பட்டிருக்கும்.

விளக்கம் – “ஸ்ரீ” என்னும் பதம் ச்ரியதே, ச்ரயதே, ச்ருணோதி, ச்ராவயதி, ச்ருணாதி, ச்ரீணாதி என்று ஆறுவிதமான பொருளை அளிப்பதாகும் என்று பாஞ்சராத்திரம் கூறுகிறது.

ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே என்பவற்றின் பொருள்

மூலம் – அவற்றில் அபேக்ஷித பதாந்தரங்கள் ஒளசித்யத்தாலும் அவ்வோ ப்ரமாண பலத்தாலும் விசேஷித்து அறியவேண்டும். அவ்விடத்தில் ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்திகளாலே ஆச்ரயிக்கப்படுமென்றும், இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்காக ஸர்வேச்வரனை ஆச்ரயித்திருக்கும் என்றும் பொருளானபோது,

பிதா இவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே
 ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷ தீ:
 கிம் ஏதத் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி இதி த்வம் உசிதை:
 உபாயை: விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத் அஸி ந:

என்கிறபடியே, ஸாபராதரானவர்கள் பக்கல் ஸ்வயம் ஹ்தைஷியாய், தண்டதரனான ஸர்வேச்வரனுடைய சீற்றத்தை ஆற்றி, அவனுடைய ஸஹஜ காருண்யம் இவர்களுக்கு உஜ்ஜீவகமாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கையால் மாத்ருத்வ ப்ரயுக்த வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே புருஷகாரபூதையாய் நிற்கிற ஏற்றம் சொல்லிற்றாம். “அவிஜ்ஞாதா” இத்யாதிகளிற்போலே இங்கு, “விஸ்மார்ய” என்றதுக்கும், “அல்லி மலர் மகள் போக மயக்குகள்” இத்யாதிகளுக்கும் ஸதா ஸர்வஜ்ஞானான ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹாபிஸந்தி நிவ்ருத்தியிலே தாத்தப்ரியம்.

விளக்கம் – [ச்ரீயதே = அடையப்படுபவள், ச்ரயதே = அடைபவள், ச்ருணோதி = கேட்பவள், ச்ராவயதி = கேட்க வைப்பவள், ச்ருணாதி = விலக்குபவள், ச்ரீணாதி = உண்டாக்குபவள்]. இங்கு காணப்படும் இந்த ஆறு தாதுக்களுடைய பொருளானது சுருக்கமாக உள்ளதால், அந்தந்த தாதுக்களுடன் அவசியமான சொற்களைச் சேர்த்துக் கொண்டும், ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்பவும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவற்றில் முதலில் தாங்கள் (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து) பிழைக்கவேண்டும் என்று விரும்பும் சேதநர்களால் அடையப்படுபவள் என்றும், அவர்களை பிழைக்கச் செய்யும்பொருட்டு ஸர்வேச்வரனை (அவர்களுக்காகப் பரிந்து உரைக்க) தான் அண்டுகிறாள் என்றும் கூறும்போது, இந்த ச்லோகத்தை நினைவு கூறவேண்டும் : ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (52) - பிதா இவ த்வத் ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹித ஸ்ரோதோ வ்ருத்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷ தீ: கிம் ஏதத் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதி இதி த்வம் உசிதை: உபாயை: விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா தத் அஸி ந: - அனைவருக்கும் தாயாக இருப்பவளே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனது அன்புக் கணவனான ஸ்ரீரங்கநாதன், குற்றங்கள் புரிகின்ற இந்த உலகில் உள்ள மக்களிடம், அவர்களின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, ஒரு தகப்பன் போல், அவர்கள் மீது கோபம் கொள்வான். அது போன்ற நேரங்களில் நீ அவனிடம், “என்ன செயல் நீங்கள் புரிகிறீர்கள்? இந்த உலகத்தில் குற்றம் செய்யாதவர் யார்?”, என்று இதமாகப்

பேசுகிறாய். இதன் மூலம் அவன் எங்கள் குற்றங்களை மறக்கும்படிச் செய்கிறாய். இதன் காரணமாக எங்கள் தாய் ஸ்தானத்தில் நீயே உள்ளாய் - என்பதாகும். ஆக, ஸர்வேச்வரன் தவறுகள் செய்த சேதநர்களுக்கு, அவர்களைத் திருத்தும் விதமாகத் தண்டனை அளிக்க முற்படும்போது, அவனை இவள் அண்டி, அவனுடைய சீற்றத்தைத் தணித்து, அவனிடம் இயல்பாகவே உள்ளதான கருணை என்பது சேதநர்கள் கரையேற உதவும்படியாகச் செய்கிறாள். இதன் மூலம், சேதநர்களுடைய தாயாக உள்ளதன் காரணமாக எழுகின்ற வாத்ஸல்யத்தின் மிகுதியால், இவள் சிபாரிசு செய்வளாக உள்ள மேன்மை உரைக்கப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்படும் “விஸ்மர்ய = மறக்கும்படி” என்பதும், திருவாய்மொழி (3-10-8) - அல்லி மலர் மகள் போக மயக்குகள் - என்பதும், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (483) - அவிஜ்ஞாதா - அடியார்களுடைய குற்றங்களைக் காணாதவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தும் அறிந்த ஸர்வேச்வரனுடைய “தவறுகளின் காரணமாகத் தண்டித்தல்” என்ற நிலையை நீக்குதல் என்பதை அடியொட்டியே உள்ளன என்று அறியவேண்டும்.

மூலம் - ஸாபேக்ஷனான புருஷனுக்கு அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கவல்ல சேதநன், அபிகம்யனாகைக்கு உபாயமாக வரிக்கப்பட்ட சேதநாந்தரத்தைப் புருஷகாரம் என்று வ்யவஹரிப்பார்கள். இப்புருஷகாரம் பலத்துக்குப் பரம்பரயா காரணம்.

அர்த்த ஸ்வபாவாநுஷ்டான லோகத்ருஷ்டி குருக்திபி:

ச்ருத்யா ஸ்ம்ருத்யா ச ஸம்ஸித்தம் கடகார்த்தாவலம்பநம்

என்று இப்புருஷகாரபாவத்துக்குப் ப்ரமாணம் நிசேஷப ரசைஷயிலே சொன்னோம்.

விளக்கம் - விருப்பம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, அவனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கவல்ல மற்றொருவனை உபாயமாகப் பற்றவேண்டும் என்று வேறு ஒருவன் சிபாரிசு செய்தலையே புருஷாகரம் என்பார்கள். இந்தப் புருஷகாரமே அடையப்படும் பலனுக்கான காரணமாக உள்ளது. இந்த புருஷகாரத் தன்மையைக் குறித்து, நிசேஷப ரசைஷயில் - அர்த்த ஸ்வபாவாநுஷ்டான லோகத்ருஷ்டி குருக்திபி: ச்ருத்யா ஸ்ம்ருத்யா ச ஸம்ஸித்தம் கடகார்த்தாவலம்பநம் - பொருள்களுடைய இயல்பு, முன்னோர்களுடைய செயல்பாடு, உலக வழக்கம்,

பூர்வர்களுடைய அருளிச்செயல்கள், வேதங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் என்று பலவற்றாலும் புருஷகாரமாக உள்ளவர்களை அண்டவேண்டும் என்பது ஏற்பட்டது - என்று கூறினோம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 36)

94. இதுக்கு ஹேது - ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து முற்றுமாய் நின்று நூலுரைத்து யோகு புணர்ந்து கண்கான வந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடு செய்ய இணக்குப் பார்வை தேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின் முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமில்லக்கற்று அன்போடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப்படிந்து துளங்குகிறவர் மேலேபடப் பக்க நோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்.

அவதாரிகை - இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்ஷையிலே இதுக்கு ஹேது, பகவந் நிர்ஹேதுக கடாசஷமென்கிறார் மேல். இப்படிக்கடாசஷித்ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக் கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாசஷித்த ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூர்ணையாலே.

விளக்கம் - நம்மாழ்வாருடைய இத்தகைய ப்ரபாவத்திற்கான காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்குக் காரணம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வருவதான பகவத் கருணையே ஆகும் என்கிறார். இவ்விதம் இவருக்குக் கடாசஷிப்பதன் காரணம் - இந்த லோகத்தை இவரைக் கொண்டு திருத்துவதற்காக என்பதையும், நம்மாழ்வாருடைய முந்தையை நிலை மற்றும் ஸர்வேச்வரன் கடாசஷித்த விதம் ஆகிய பலவற்றையும் இந்தச் சூர்ணையில் விரிவாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இதுக்கு ஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளி மகிழ்ந்து) “ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து” என்றும், “சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினாலும் சோம்பிக் கைவாங்காதே பின்னையும் க்ருஷி தன்னையே பண்ணும் க்ருஷிகளைப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முசியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொருநாள் ப்ரயோஜனப் படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி.

விளக்கம் - (இதுக்கு ஹேது) - நம்மாழ்வாருடைய இந்த ப்ரபாவத்திற்கான காரணம். (ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருள் என்று அளி மகிழ்ந்து) - திருவாய்மொழி (10-7-9) - ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைத்து - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (18) - சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த - என்றும், திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றி ஒன்றி உலகம் படைத்தான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-11) - பொருள் என்று இவ்வுலகம் படைத்தவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (3-4-8) - அளி மகிழ்ந்து உலகம் எல்லாம் படைத்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்பு செய்த விவசாயம் தவறிப் போனாலும் அதனால் சோம்பியபடி பின்வாங்காமல் மீண்டும் அதே போன்று விவசாயம் செய்யும் விவசாயி போன்று, ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் அனைத்தையும் படைத்தாலும், அந்தப் படைப்புகள் தன்னை நாடாமல் உள்ளது கண்டு, “தனது படைப்பு பயன் பெறவில்லையே” என்று சேர்ந்துவிடாமல், “இவை என்றாவது ஒருநாள் பயன் அளிக்கும்” என்று தான் செய்வதை மிகவும் விருப்பத்துடன் செய்து உலகைப் படைத்தபடி.

வ்யாக்யானம் - (முற்றுமாய் நின்று) “நில நீரொரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற” என்று, “தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத்” இத்யாதிப்படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாம பாக்த்வங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி சக்திகளுக்குமாக அநுப்ரவேசித்து இவற்றைச் சொல்லும் வாசக சப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி ப்ரகாரியாய் நின்று. (நூலுரைத்து) “அன்ன மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த” என்கிறபடியே, கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவெண்டாதபடி திர்யக் ரூபேண தன்னைத் தாழ்விட்டு நின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசகமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்து. (யோகு புணர்ந்து) “குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோல

செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போல வோர் யோகு புணர்ந்த வொளி மணிவண்ணன்” என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே திருவநந்தாழ்வான் மேலேயேறிப் படுக்கை வாய்ப்பாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறாப்போலே ஜகத் ரக்ஷணோபாய சிந்தை பண்ணிக் கண்வளர்ந்து. (கண்காண வந்து) சிந்திதோபாயாநு குணமாக “துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து” என்கிறபடியே, “ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்” என்றும், “ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீக்ஷுதே தம்” என்றும், “கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுரு” என்றும் சொல்லப்படுகிறதான துக்கோத்தரமான மநுஷ்யருடைய பிறவியிலே ஆவிர்ப்பவித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸ சக்ஷுஸ்ஸுக்கு விஷயமாம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதாராதிகளாலே “ஆள் பார்த்துழி தருவாய்” என்கிறபடியே “எனக்கடிமை யாவாருண்டோ” என்று இதுவே வேளாண்மையாகத் தேடித் திரிகிறவன்.

விளக்கம் - (முற்றுமாய் நின்று) - திருவாய்மொழி (7-6-2) - நில நீரெரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றுமாய் நின்ற - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாநு ப்ராவிசத் - அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றினுள் புகுந்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு, ஏற்ப தன்னால் படைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தில் உள்ள அனைத்தும் “ஒரு பொருள்” என்று கூறுவதற்கான தகுதியை அடைவதற்கும், “இதற்கு இன்ன பெயர்” என்று கூறுவதற்கான தகுதியை அவை பெறுவதற்கும், அவை தங்களுடைய கர்மங்களை இயற்றுதல் மற்றும் இயற்றாமல் இருத்தல் போன்ற நிலையை அடைவதற்கும் என்பதற்காக அவற்றினுள் புகுந்து, அவற்றைக் குறிக்கும் பெயர்கள் அனைத்தும் தன்னையே குறிப்பதாகச் செய்யும்படி அவற்றின் உயிராக நின்று. (நூல் உரைத்து) - பெரியதிருமொழி (11-4-8) - அன்மதாயிருந்தங்கற நூலுரைத்த - என்பதற்கு ஏற்ப தனது உபதேசங்களைக் கேட்பவர்கள் அனைவரும் அவற்றை உணரமாட்டார்கள் என்பதன் காரணமாக, அவர்கள் அதனை இழந்து விடக்கூடாது என்று திருவுள்ளம் பற்றியவனாக, அன்னப்பறவையாகத் தான் தாழ்ந்த பிறவியில் அவதரித்து, அனைவரும் அறிந்து கொள்ளவேண்டியதான தர்மங்கள் அனைத்தையும் தன்னுள் வெளிப்படுத்தியபடி உள்ள சாஸ்த்ரங்களை உபதேசம் செய்து, (யோகு புணர்ந்து) - திருவாய்மொழி (3-10-3) - குறைவில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோல செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போல வோர் யோகு புணர்ந்த வொளி மணிவண்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப திருப்பாற்கடலிற்கு வந்து ஆதிசேஷன் மீது ஏறி,

சயனித்துக் கிடப்பதற்கு ஒரு மெத்தை கிட்டியது என்பதைக் காரணமாக வைத்து உறங்குவது போன்று பாசாங்கு செய்து, உலகத்தைக் காப்பது எப்படி என்று எப்போதும் கண்களை மூடியபடி சிந்தித்து. (கண் காண வந்து) - சிந்தித்த உபாயத்திற்கு ஏற்றபடி, திருவாய்மொழி (3-10-6) - துயரில் மலியும் மனிசர் பிறவியில் தோன்றிக் கண்காண வந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, கடோபநிஷத் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - இந்தப் பரமபுருஷனை யாரும் மாமிசக்கண் கொண்டு காண இயலாது - என்றும், ந மாம்ஸ சக்ஷுரபி வீசஷதே தம் - மாமிசக் கண்கள் கொண்டு அவனைக் காண்பதற்கு இல்லை - என்றும், பெரிய திருவந்தாதி (28) - கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுரு - என்றும் கறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸர்வேச்வரனாகிய தான், துக்கங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள மனிதப்பிறவியில் தோன்றி, அவர்களுடைய மாமிசக் கண்களால் தன்னைக் காணும்படியாக நின்று. (ஆள் பார்க்கிறவன்) - இவ்விதமான அவதாரங்கள் மூலமாக, நான்முகன் திருவந்தாதி (60) - ஆள் பார்த்துழி தருவாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நமக்கு அடிமையாக உள்ளவர் யாரும் உள்ளனரோ” என்று இதனையே தொழிலாகச் செய்தபடி உள்ளவன் [அதாவது இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் செய்வது என்னவென்றால் ...]

வ்யாக்யானம் - (உலகினதியல்வை நல்வீடு செய்ய) “ஓ ஓ உலகினதியல்வே” என்று தத்வ வித்துக்கள் கண்டால் ஸஹிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணராம்படி “பெற்றதாயிருக்க மனை வெந்நீராட்டு”வாரைப்போலே உத்பாதகனாய் ஸர்வ ப்ரகார ரக்ஷகனாய்ப் போருகிற பரதேவதையான தன்னை விட்டு, கிடந்தவிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான சக்ஷுத்ர தேவதைகளை ஆட்டையறுத்தல், ப்ரஜையை அறுத்தல், அத்யந்த நிஷித்தமான மதிராதிகளை நிவேதித்தலாகிற பரஹிம்ஸாதி ஸாதந முகத்தாலே பஜித்து, தத் பலமாக துக்கமிச்ரமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமா யிருக்கிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தநமான ஜந்மங்களினின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பாய், பலவகைப்பட்டுத் தப்பவரிதா யிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்ட டமுந்துகிற லோக ஸ்வபாவத்தை “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்யும்” என்று, அநாதி வாஸனையாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களில் ஏதேனுமொன்றை

அவலம்பித்துத் தன்னை விட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரி சேதனன்
வ்ரதத்தை நன்றாக விடுவிக்க மென்கிறபடியே ஸவாஸநமாகப் போக்குகைக்காக.

விளக்கம் - (உலகினது இயல்வை நல்வீடு செய்ய) - உண்மையானவற்றை உள்ளது
உள்ளபடி அறியும் சான்றோர்கள் கண்டால், திருவாசிரியம் (6) - ஓ ஓ
உலகினதியல்வே - என்று பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் துன்பம் அடையும்
விதத்தில்; பெரியதிருமொழி (11-6-6) - பெற்ற தாயிருக்க மணை வெந்நீர்
ஆட்டுதிரோ - [பெற்ற தாய் போன்று பரிவுடன் தனது திரு வயிற்றிலே நிறுத்திப்
பிழைக்க வைத்தருளின ஸர்வேச்வரனும் வெறுக்கும்படியாக வேறு ஒரு தாழ்ந்த
தேவதையைக் கொண்டாடுவது என்பது, அறிவற்ற மணைக் கட்டையை
வெந்நீரில் நீராட்டுவது போன்று ஆகும் - பெண்கள் பிரசவித்தவுடன் பெற்ற
அத்தாயையும் பிறந்த குழந்தையையும் நீராட்டுதல் என்பது மலைநாட்டு
வழக்கமாக முன்பு இருந்தது; ஆனால் பிரசவித்தவுடனேயே தாயை நீராட்டுவது
பலவகையான துன்பங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு
மணைக் கட்டையை நீராட்டுதல் என்னும் வழக்கம் உள்ளது. அதனைத்
திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்கிறார்] என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்துப்
பொருள்களையும் படைத்தவனும், அவற்றை அனைத்துவிதத்திலும்
காப்பாற்றுபவனும் ஆகிய உயர்ந்த தெய்வமான தன்னை விட்டு அகன்று சென்று;
உள்ள இடம் தெரியாதபடி இருக்கின்ற ப்ரஸித்தம் அற்ற தாழ்ந்த தெய்வங்களை,
ஆட்டை அறுத்தும் குழந்தைகளை வெட்டியும் பலி அளித்தும், மது போன்ற தாழ்ந்த
பொருட்களை அளித்தும் என்பதான மற்ற உயிர்களைத் துன்புறுத்துதல் போன்ற
வழிகளால் பூஜித்து, அதன் விளைவாகத் துக்கம் கலந்த இன்பத்தை
அளிப்பதாகவும், எல்லையற்ற காலங்களாகக் கடப்பதற்கு அரியதாகவும் உள்ள
இந்த உலகின் தொடர்பு காரணமாக ஏற்படும் பிறவி எனபவற்றிலிருந்து
நீங்குவதற்கு இயலாமல் உள்ளதன் காரணமாகவும் இருக்கின்ற
உலகவிஷயங்களில் துக்கப்பட்டு அழுந்தியபடி உள்ள இந்த உலகத்தினரின்
தன்மையை; திருவிருத்தம் (95) - யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு
செய்யும் - என்பதற்கு ஏற்ப, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான
வாசனை காரணமாக, இந்த உலகில் உள்ள பொருள்களுடன் தொடர்பு
கொண்டபடி அவற்றை மட்டுமே விடாமல் பற்றிக்கொண்டு, ஸர்வேச்வரனாகிய

தன்னை விட்டு அகலுதல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டுள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள மனிதர்களுடைய எண்ணங்களை முழுவதுமாக விடுவித்துவிடும் என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றை வாசனையுடன் நீக்குவதற்காக.

வ்யாக்யானம் - (இணக்குப் பார்வை தேடி) ம்ருக பசுஷிகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதீய புத்தியாலே தன்னோடே இணக்கவற்றான ம்ருக பசுஷிகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பாரைப்போலே பார்வையைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி. (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) “கழறலம்” என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூமி யடையத் தானாயிற்று, ஒரு திருவடி பூமியிலே இடமில்லாமையாலே போய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை நினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி நிழலைக் கொடுக்கக்காக ஊர்தவ லோகங்க ளெல்லாத்திலும் நிறைந்தது. பரப்பையுடைத்தான அவ்வண்டத்தை யடையப்புக் குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாச ரூபமான தீபத்தை யுடையனாயென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின பரப்பெங்கு மோட்டிப் பார்த்த “அழறலர் தாமரை” போன்ற செவ்வியையுடைய “பெருங்கண்மலர்” என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை. (எங்குமில்க்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிறவளவிலே, (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே பட) “அன்போடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிக் கொள்ளும்” என்று ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸ்நேஹமாகப் பார்த்துக் கொண்டு கிடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தசுஷிண திக்கிலே “யாதானுமோராக்கையில் புக்கு” என்றும், “ஆக்கையின் வழியுழல்வேன்” என்றும், “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்றும், “பல்பிறவியில் படிகின்ற யான்” என்றும், “பிறவிக் கடலுள் நின்ற நான் துளங்க” என்றும் சொல்லுகிறயடியே ஜாதி நியமமாதல் வர்ணநியமமாதலின்றிக்கே, கர்மாநுகுணமாக ஏதேனுமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து, அந்த சரீரத்தின் வழியே போய் ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாறி அவ்வநர்த்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே அதிலே அவகாஹித்துத் தரை காணவொண்ணாத ஸம்ஸார ஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற விவர் மேலே பட, (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாசுஷம்) இப்படி இவர் மேலே

பட்டவித்தை “நம்மேலோருங்கே பிறழ வைத்தார்” என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி, “பக்கநோக்கறியான்” என்று நாச்சிமார் திருமுலைத்தடத்தாலே நெருக்கி யணைத்தாலும் புரிந்து பார்க்க வறியானென்னும்படி “நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” என்றும், “நிர்ஹேதுக கதிம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சயாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்பட்ட விசேஷ கடாசஷம். “இதுக்கு ஹேது - இப்படிப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்” என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழுத்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்கா வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க “அனந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர்” இவரென்று நிர்ணீதமாய்விட்டது.

விளக்கம் - (இணக்குப் பார்வை தேடி) - விலங்குகள் மற்றும் பறவைகள் ஆகியவற்றைப் பிடிக்க எண்ணுபவர்கள், அவைகள் “தங்களுடைய இனம்” என்று எண்ணுவதற்காக அவற்றின் இனத்துடன் ஒத்தபடி உள்ள விலங்குகளையும் பறவைகளையும் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப்பது போன்று, ஸம்ஸாரிகளும் தங்களில் ஒருவர் என்று எண்ணவேண்டும் என்பதற்காக, அப்படிப்பட்ட ஒருவர் யார் என்று தேடி. (கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண்) திருவிருத்தம் (58) - கழறலம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு திருவடித்தலம் இந்தப் பூமி முழுவதையும் பரவி நின்றது, மற்றொன்று இந்தப் பூமியில் இடம் இல்லாத காரணத்தால் அனைவருக்கும் எப்போதும் இப்படிப்பட்டதான தனது ஸம்பந்தத்தை எண்ணியபடி “அவன் திருவடி நிழலில் ஒதுங்கலாம்” என்பதற்கு ஏற்ப நிழலை அளிப்பதற்காக மேல் லோகங்கள் அனைத்திலும் பரவி நின்றது. மிகுந்த பரப்பளவு கொண்டதான அண்டம் முழுவதும் பரவி நிற்கும்படியாக உள்ளதால் மலர்ந்து காணப்படும் ஞானம் என்ற ஒளி கொண்ட தீபம் ஏந்தியவன் என்பதற்கு ஏற்ப திருவடித்தலமும், மலர்ந்த ஞானம், மறுபாடு உருவின பரப்பு முழுவதும் அலசியபடி நோக்கியதும், சூரியனைக் கண்ட மலர்ந்துள்ள தாமரை போன்றும் அழகைக் கொண்ட திருவிருத்தம் (45) - பெருங்கண் மலர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரிய திருக்கண்கள். (எங்கும் இலக்கு அற்று) - எந்த ஒரு இடத்திலும் இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு ஏற்றபடியாக உள்ள ஒருவர் அகப்படாமல் உள்ளதால், அது போன்று ஒருவரைப் புதியதாக உருவாக்கலாம் என்று தீர்மானித்து நோக்கும் நேரத்தில். (அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குமுன்று மாறிப்

படிந்து துளங்குகிறவர் மேலே பட) - பெருமாள் திருமொழி (1-10) - அன்போடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிக் கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக எப்போதும் அவன் உள்ள திசையான தெற்குத்திசையை நோக்கியபடி உள்ளதால், தனது பார்வை என்னும் வெள்ளம் ஓடுவதற்கு ஏற்றபடி பள்ளமாக உள்ளதான தெற்குத்திசையில், திருவிருத்தம் (95) - யாதானுமோராக்கையில் புக்கு - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-1) - ஆக்கையின் வழியுழல்வேன் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-2) - பல்பிறவியில் படிகின்ற யான் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-9) - பிறவிக் கடலுள் நின்ற நான் துளங்க - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இன்ன வர்ணம் என்றோ அல்லது இன்ன குலம் என்றோ ஒரு வரையறை இல்லாமல், கர்மத்தின் காரணமாக ஏதேனும் ஒரு சரீரத்தில் புகுந்து, அந்தச் சரீரம் இட்டுச் செல்லும் வழியில் சென்று, தொடர்ச்சியாக வருகின்ற பிறவிகளில் மாறி மாறி வந்து, இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலை என்ற நிலையைக் குறித்து வெறுப்பு இல்லாமல், அந்த ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியதன் காரணமாகத் தரை காண இயலாதபடி உள்ள பிறவி என்ற பெருங்கடலின் நடுவில் இருந்தபடி நடுங்கும் நம்மாழ்வார் மீது ஸர்வேச்வரனின் பார்வை பட்டது. (பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷ கடாசஷம்) - இவ்விதம் இவர் மேல் விழுந்த பார்வையை, திருவிருத்தம் (45) - நம்மேலோருங்கே பிறழ வைத்தார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஒரு நிலையில் வைத்து, திருவாய்மொழி (2-6-2) - க்கநோக்கறியான் - என்னும்படி பிராட்டிமார்கள் தங்களுடைய ஸ்தனங்கள் கொண்டு இவனை நெருக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாலும் அதனை உணர்ந்து காணாமல் உள்ளான் என்னும்படியாக, பாஞ்சராத்திரம் - நாலெள புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந - பகவானாகிய நான் சிபாரிசு காரணமாகவோ, மற்ற உபாயங்கள் காரணமாகவோ யாரையும் கடாசஷிப்பதில்லை; எனது விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே ஒருவனைக் கடாசஷிக்கிறேன் - என்றும், பாஞ்சராத்திரம் - நிர்ஹேதுக கதம் - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுவதான எனது கடாசஷம் காரணமாக ஏற்பட்டதான ஆசார்யனுடைய அங்கீகாரம் என்ற உயர்ந்த பேற்றினை அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது விருப்பம் காரணமாகவும், மற்ற எந்தவிதமான காரணம் இன்றியும் ஸர்வேச்வரனால் செய்யப்பட்ட சிறப்பான கடாசஷம். அதாவது "இதுக்கு ஹேது" என்று தொடங்கப்பட்ட சூர்ணை வாக்கியமானது "இவ்விதம் செய்யப்பட்ட விசேஷமான கடாசஷம்" என்று முடிகிறது. ஆக

இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட இவருடைய ப்ரபாவத்தின் காரணம் இன்னது என்று தெளிவாகக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட சந்தேகங்கள் பலவற்றில் உள்ளதான “அனந்தன் மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர்” இவரே ஆவார் என்று உணர இயல்கிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாழனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 181)

3-2-1 முந்நீர் ஞாலம் படைத்தவெம் முகில்வண்ணனே

அந்நாள் நீ தந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்

வெந்நாள் நோய் வீய வினைகளை வேர் அறப்பாய்ந்து

எந்நாள் யான் உன்னை யினிவந்து கூடுவனே

பொருள் - மூன்றுவிதமான நீர் நிறைந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதன் காரணமாக கட்டாந்தரை மற்றும் நீர்நிலை என்று வேறுபாடு நோக்காமல் பொழிகின்ற மேகம் போன்ற ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டவனாக எனக்கு உதவிகள் செய்பவனே! ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் உன்னை அடைவதற்காகவே நீ அளித்துள்ள சரீரத்தின் பந்தப்படுத்தும் வழிகளிலேயே நான் சென்று, கர்ப்பம் - நரகம் என்று மாறி மாறி உழன்றபடி உள்ளேன். தகுந்த ஞானம் பிறந்த பின்னர், பரிதாபமயமான நாட்களில் அஹங்காரம் பொருளாசை போன்ற வியாதிகள் அழியும்படி, எனது கர்மங்களை அவற்றின் வேருடன் பிடுங்கி எடுத்து, எனக்கு உதவும் உன்னை வந்து அடைவது எந்த நாளிலோ?

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், “ஐகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, உன்னை வழிபடுகைக்கு உடலாகக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்துவிட்டாய் நீ; நான் அவற்றை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தப்பட்டுப் போனேன். இங்ஙனையிருக்கிற நான் உன்னை வந்து கிட்டுவதொரு நாள் சொல்லவேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - பாசுரத்தின் இறுதியில் உள்ள “எந்நாள் யான் இனி வந்து கூடுவனே” என்பதற்கு, “இனி நான் வந்து சேரப்போவதில்லை” என்று வருத்தத்துடன் உரைக்கிறார் என்று சில பூர்வர்கள் பொருள் உரைத்தனர். ஆனால் இதனை எம்பெருமானார் ஏற்காமல், “எப்போது நான் வந்து சேருவேன்?”, என்று ஏக்கத்துடன் கேட்பதாகப் பொருள் கொண்டார். இதனை அடியொட்டியே அவதாரிகை உள்ளது. “இந்த உலகத்தைப் படைத்து, அதில் உள்ள அனைவரும் உன்னை வணங்கி வழிபடும் பொருட்டு அவர்களுக்கு உடல் உறுப்புகளை நீ அளித்தாய். ஆனால் அதற்கான செயலைச் செய்யாமல் உலக விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காக எனது உடல் உறுப்புக்களைப் பயன்படுத்தி நான் கெட்டேன். இப்படி உள்ள நான், உன்னை வந்தடைவதற்கான நாள் என்று என நீ உரைக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முந்நீர்) ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வர்ஷஜலம் என்று சொல்லுகிறவற்றை. “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள” என்று முற்பட ஜல ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணி, பின்பிறே அண்ட ஸ்ருஷ்டிதான் பண்ணிற்று. (ஞாலம் படைத்த) விசித்ரமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின, தயநீய தசையைக் கண்டு, “இவை கரண களேபரங்களைப் பெற்றுக் கரைமரஞ் சேரவேணும்” என்று தயாபரதந்த்ரனாய் ஸ்ருஷ்டித்தபடி. (எம்முகில் வண்ணனே) அவன் ஸர்வ விஷயமாக உபகரிக்கச்செய்தே “மதர்த்தம்” என்றிருக்கிறார் இவர். “ஒருவன் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணி வர்ஷிப்பிக்க நாடு வாழ்ந்து போமாபோலே, அவன் எனக்காக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினான்; நாடு வாழ்ந்து போயிற்று” என்றிருக்கிறார். ஸர்வ விஷயமாக உபகரித்தபடியும், ப்ரத்யுபகாரங்கொள் இராமையும் பற்ற “முகில் வண்ணனே” என்கிறார்.

விளக்கம் - (முந்நீர்) - ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழை நீர் என்று மூன்றுவிதமான உள்ள ஸமுத்திரத்தையும், அதனால் சூழப்பட்ட பூமியையும் படைத்த. மநுஸ்ம்ருதி (1-8) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள - முதலில் நீரைப் படைத்தான் - என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் நீரைப் படைத்து, அதன் பின்னர் அண்டத்தை படைத்தான். (ஞாலம் படைத்த) திருவாய்மொழி (9-5-9) - இந்திர ஞாலங்கள் காட்டி - என்பதற்கு ஏற்ப விசித்ரமாக உள்ள ப்ரபஞ்சத்தைப் படைத்து. அனைத்தும் உடல் உறுப்புக்கள் இன்றி குவியலாகக் கிடந்த இரக்கம் கொள்ளத்தக்க நிலையைக் கண்டு, “இவை

உடல் உறுப்புகளைப் பெற்றுக் கரையேற வேண்டும்” என்று கருணை வசப்பட்டவனாக நின்று படைத்தாய். (எம்முகில் வண்ணனே) - அவன் அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இவ்விதம் ஒரு சேர உதவினான்; ஆனால் ஆழ்வாரோ, அவன் இவ்விதம் செய்தது ஆழ்வாராகிய தன் பொருட்டே ஆகும் என்று திருவுள்ளம் கொண்டு, “எம்” என்றார். ஆனால் இவர் ஒருவருக்காக அவன் இப்படிச் செய்தான் என்று வைத்துக்கொண்டால், அவன் அனைவருக்கும் உபகாரகன் என்று எப்படிக்கூற இயலும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஒருவன், வேள்வி இயற்றுதல் போன்ற பலவற்றைச் செய்து, அதன் காரணமாக அந்த நாட்டில் மழை பொழிகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; அதன் காரணமாக அந்நாடு முழுவதும் வாழ்கிறது அல்லவோ? இதே போன்று ஆழ்வார், “எனக்காக உலகத்தைப் படைத்தான். அனைத்தும் வாழ்கின்றன”, என்று உள்ளார். அனைவருக்காக உதவும் தன்மை, அதற்காக யாரிடமும் எதனையும் எதிர்பாராத தன்மை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொண்டவராக, “முகில் வண்ணனே - மேகம் போன்ற தன்மை கொண்டவனே”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (அந்நாள்) கரணகளேபர விதுரமாய், தமோபூதமாய், தயநீய தசையை ப்ராப்தமாய்க் கிடந்த அந்நாள். (நீ) இத்தசையில், “ஏகாகீ ந ரமேத” என்று இழவு உன்னதாய் முகங்காட்டின நீ. (தந்த) திருவடிகளிலே தலை சாய்த்து உன்னைப் பெறுகைக்கு உறுப்பாக உடம்பை உபகரித்த. (நீ தந்த) பரமதயாளுவான நீ தந்த இவை அர்த்திக்கச் செய்கையன்றிக்கே, தன் தயையாலே தந்தவித்தனை. “துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ:”, “மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய” இத்யாதி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான உடல் உறுப்புகளும் இன்றி தமோகுணம் நிறைந்தபடி, கருணையைப் பெறவல்லதற்கு ஏற்றபடி கிடந்த அந்த நாளில். (நீ) - அப்போது, மஹோபநிஷத் - ஏகாகீ ந ரமேத - தனியாகக் கிடந்த நாராயணன் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இப்படியாகக் கிடந்த ஆத்மாக்களை இழந்தது உன்னுடைய இழப்பு என்று எண்ணிய நீ. (தந்த) - உனது திருவடிகளை அண்டி நின்று வணங்கி உன்னைப் பெறுவதற்கு ஏற்றபடியான சரீரத்தை அளித்து உபகாரம் செய்த. (நீ தந்த) - மிகுந்த கருணை கொண்டவனாகிய நீ அளித்த. இவை, உன்னை வந்து வணங்கி நிற்பது போன்ற எந்தவிதமான செயல்களும் அற்றபடி உள்ளபோதிலும், உனது கருணையால் இந்த உடல் உறுப்புகளை

அளித்தாய். ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-2-29) - துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: - மனித சரீரம் கிட்டுவது மிகவும் அரிது - என்றும், மஹாபாரதம் - துர்லபம் மாநுஷ்யம் ப்ராப்ய - மனிதப்பிறவி கிட்டியது அரிதே - என்றும் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “இத்தை உபகாரமாகச் சொல்லுகிறதென்? கர்மாநுகுணமாயன்றோ ஸ்ருஷ்டியிருப்பது” என்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாஷ்டித்தாகிலும், யௌகபத்யம் அநுக்ரஹ கார்யம். “அசித விசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர் கடயிதும் தயமாநமநா:” என்னக்கடவதிறே. ஓரோ காலங்களிலே சிறை வெட்டிவிடுமாபோலே தன் தையயாலே உண்டாக்குமத்தனையிறே. (ஆக்கையின் வழி யுழல்வேன்) நீ ஒன்றை நினைத்துத் தந்தாய், நான் அதின் வழியே போந்தேன். “தெப்பத்தை தூக்கிப்போய்ப் பெருமாளை அநுபவிக்கலாயிருக்க, ‘சரீரம் பாங்கன்று’ என்று நீர்வாக்காலே போய்க் கடலிலே புகுவாரைப்போலே, இதர விஷய ப்ரவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தை விளைத்துக்கொண்டேன்” என்றார் எம்பார்.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழலாம். அவரவர்களுடைய கர்மம் காரணமாக அல்லவோ மீண்டும் ஸ்ருஷ்டி என்பது ஏற்படுகிறது? இவ்விதம் உள்ளபோது, இதனை அவன் செய்யும் உபகாரம் என்று எப்படிக்கூற முடியும்? இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். ஸ்ருஷ்டிப்பது என்பது கர்மத்தின் காரணமாக அமைந்தாலும், அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் படைத்தல் என்பது அநுக்ரஹத்தின் செயலே ஆகும். ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2- 41) - அசித் அவிசேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரை: கடயிதும் தயமாந மநா: வரத! நிஜ இச்சயா ஏவ பரவாந் அகரோ: ப்ரக்ருதிம் மஹத் அபிமாந பூத கரண ஆவளி கோரகினீம் - மோக்ஷ வரம் அளிக்கும் பெரியபெருமாளே! ப்ரளயத்தின்போது, சேதனங்கள் அனைத்தும், அசித் வஸ்துக்களுடன் எந்தவிதமான வேறுபாடும் காண இயலாமல், ஒன்றாகவே கிடந்தன. இவற்றைக் கண்டு உனது மனம் இரங்கியது. இந்தச் சேதனங்களை, அவற்றின் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்க்க நீ திருவுள்ளம் கொண்டாய். இதற்கான ஸங்கல்பம் கொண்டவனாக, உனது இச்சைக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவனாக - ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், பஞ்சபூதங்கள், இந்த்ரியங்கள் போன்றவற்றை வரிசையாக அரும்பும்படிச் செய்தாய் - என்பது காண்க. அரசர்கள் தங்களுடைய புத்திரனுடைய பிறந்த நாள் போன்ற சில குறிப்பிட்ட நாட்களில், சிறையில் உள்ள பலரையும் ஒரே நேரத்தில் விடுதலை செய்வார்கள் அல்லவோ?

அது போன்று, தனது கருணை காரணமாக அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் படைக்கிறான். (ஆக்கையின் வழி யுழல்வேன்) - எனது சரீரமானது, உனது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் வந்து சரணம் புகும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, இந்தச் சரீரத்தை எனக்கு அளித்தாய். ஆனால் நானோ, இந்தச் சரீரம் இழுத்த திசையில் சென்றபடி உள்ளேன். “காவிரி நதியில் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய தெப்பம் நடக்கும்போது அதனைக் கண்டு அனுபவிப்பதற்காக ஒரு படகில் செல்லும்போது, அதன் துடுப்பைப் பயன்படுத்திப் படகை வழி செலுத்தாவிட்டால், அது கடலில் சென்று விழுந்துவிடும்; இது போன்று உன்னை அடைவதற்காக அளிக்கப்பட்ட இந்தச் சரீரத்தை நான் வழி நடத்தாமல், அதன போக்கிலேயே விட்ட பின்னர், அது ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் சென்று கலந்தது”, என்று ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (வெந்நாள்) ஸ்வரூப ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிற இருப்பு, பிராட்டி லங்கையிலே யிருந்தாற்போலே தோற்றா நின்றது காணும் இவருக்கு. பகவத் விச்லேஷத்தோடே யிருக்கையாலே, நெருப்பையெறட்டினாற் போலே இராநின்றதாயிற்று நாள். (நோய்) பிறவி. ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய நோய் சாதுர்த்திகமா யிராதே ராமவிரஹத்தாலேயாயிருக்குமே; அப்படியே இவர் நோயும் ப்ரஸித்தங்காணும். (வீய) முடிய. (வினைகளை வேறப் பாய்ந்து) “ராஷஸாநாம் சஷ்யம் க்ருத்வா ஸுதயித்வா ச ராவணம் லங்காமுந் மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரக்ஷயதி மாம் பதி:” என்கிறபடியே இவரும் மநோரதித்து, விச்லேஷ வ்யஸநத்துக்கு அடியான அவித்யாதிகளை வாஸனையோடே போக்கி. “பாய்ந்து” என்று - சினம் தோற்றுகிறது. ஒரு ஸர்வசக்தி செய்யுமத்தை நான் செய்யவோ?

விளக்கம் - (வெந்நாள்) - தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் குறித்த ஞானம் வந்த பின்னரும் தொடர்ந்து ஸம்ஸாரத்தில் இருத்தல் என்பது, சீதை இலங்கையில் இருந்த நிலையை ஒத்தது என்று எண்ணியவராக, “வெந்நாள் - கொடுமையான நாள்” என்றார். ஸர்வேச்வனைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால், அந்த நாட்கள் அனைத்தும் தீயை அருகில் கொண்டுள்ளன என்பதால் “வெந்நாள்” என்றார். (நோய்) - இது பிறவியைக் குறிக்கும். ஆனால் நோய் என்றால் பிறவி என்று பொருள் கொள்ள முடியுமோ என்ற கேள்விக்கு அரும்பத உரையில் விளக்கம்

உள்ளது. உபகோசலன் என்னும் ஒருவன் நீண்ட நாட்கள் ஒரு குருவுக்கு ஏற்ற பணிவிடைகளைச் செய்தபோதிலும் அவர் ஏதும் உபதேசிக்கவில்லை. ஒருநாள் அவர் நீண்ட பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ளும்போது, உபகோசலனிடம் தன்னுடைய அக்னிக்கு ஏற்ற பணிவிடையைச் செய்யுமாறு உரைத்துச் சென்றார். அவனும் அந்தப் பணியைச் செய்தபடி இருந்தான். ஆனால் அவன் அந்த வருத்தம் காரணமாக உணவு உண்ணாதபடி இருந்தான். குருபத்தினி அவனிடம், “ஏன் உணவு உண்ணவில்லை?”, என்று கேட்க அவன் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-3) – வ்யாதிபி: பரிபூர்ணோஸ்மி - ஸம்ஸாரம் என்ற துக்கம் பரிபூர்ணமாக வியாதியாகப் பீடித்துள்ளது - என்றான். ஆக ஸம்ஸாரம் என்பது இங்கு வியாதியாக உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ? பரதனுடைய துக்கம் என்ற நோய் இராமனைப் பிரிந்துள்ளதால் அல்லவோ ஏற்பட்டது; அது போன்றே இவருக்கும் உள்ளதைக் காணலாம். (வீய) – முடிய. (வினைகளை வேறப் பாய்ந்து) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (37-6) – ராசுஷஸாநாம் சுஷயம் க்ருத்வா ஸுதயித்வா ச ராவணம் லங்காமுந் மூலிதாம் க்ருத்வா கதா த்ரசுஷயதி மாம் பதி: - ராசுஷஸர்களை வென்று, இராவணனையும் வதைத்து, இலங்கையை வேருடன் அழித்து, என்னை வந்து காண்பார் - என்று சீதை உள்ளது போன்று இவரும், “பிரிவுத்துன்பம் என்பதற்குக் காரணமான அவித்யை போன்றவற்றை அவற்றின் வாசனையுடன் நீக்கி உன்னை என்று வந்து சேருவேன்?”, என்கிறார். “பாய்ந்து” என்ற சொல் மூலம் தாமதம் காரணமாக இவரது கோபம் வெளிப்படுகிறது. அனைத்தையும் செய்து முடிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் செய்ய வேண்டியதை நான் செய்து முடிக்க இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - (எந்நாள்) எனக்கு “இப்போதே பெறவேணும்” என்னும் அபேசைஷயில்லை. “இன்ன நாள் பெறக்கடவை” என்று ஒரு நாளிட்டுத் தர அமையும்; “பூர்ணே சதுர்தேசே வர்ஷே” என்னுமாபோலே. (யான்) நீ தந்த உபகரணங்களை இதர விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு உடலாக்கி அநர்த்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்ட நான். (உன்னை) “நான் விளைத்துக் கொண்ட அநர்த்தத்துக்கு போக்கடி சொல்லாய்” என்று விளைக்கலாம்படியிருக்கிற உன்னை. (இனி) நீ தந்த கைம்முதலை அழித்துக்கொண்ட பின்பு. (இனி வந்து கூடுவனே) “இனி வந்து கிட்டுகை என்று ஒரு பொருளுண்டோ என்று நிராசராகிறார்” என்று முன்புள்ள முதலிகள். எம்பெருமானார் “நிராசரானால் பின்னை முடிவாரொருவர்; ஒன்பதாம்

பாட்டில் - நிராசராக, பத்தாம் பாட்டில் - அவன் வந்து ஸமாதாநம் பண்ணினானாக அமையும்” என்று அருளிச்செய்வார். “நான் வந்து உன்னைக் கிட்டுவேனாக நீ பார்த்து வைத்த நாளைச் சொல்லாய்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (எந்நாள்) - இந்த நிலையானது “இன்றே, இப்போதே” நான் அடைய வேண்டும் என்பது இல்லை. ஆனால் “இன்ன நாளில் இது உனக்குக் கிட்டும்” என்று நீ உரைத்தல் வேண்டும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (127-1) - பூர்ணே சதுர்தேசே வர்ஷே - பதினான்கு ஆண்டுகள் முடிந்த பின்னர் வருகின்ற பஞ்சமி திதி அன்று - என்று இராமன் உரைத்தது போன்று நீ எனக்குக் கூறவேண்டும். (யான்) - உன்னை அணுகுவதற்காக எனக்கு நீ அளித்த உடல் உறுப்புகளை, மற்ற உலக விஷயத்திற்கு உட்படுத்தி பலவிதமான பாவங்களைச் சேர்த்துக் கொண்ட நான். (உன்னை) - “இவ்விதம் நான் எனக்குச் சேர்த்துக் கொண்ட பாவங்களுக்கு ஏற்றதான பரிகாரம் உரைப்பாயாக” என்று தயவானாகிய உன்னை. (இனி) - உன்னை வந்து அணுகுவதற்காக நீ எனக்கு அளித்த அனைத்தையும் அழித்துக் கொண்டு பின்னர். (இனி வந்து கூடுவனே) - “இனி உன்னை நான் வந்து அடைய இயலும்படியான நிலையில் உள்ளேனோ என்று வருத்தம் அடைந்தார்” என எம்பெருமானாருக்கு முன்பிருந்த பூர்வர்கள் பொருள் உரைப்பர். ஆனால் எம்பெருமானார், “இவ்விதம் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் கொண்டிருந்தால், இதன் பின்னர் எந்தப் பாசுரத்தையும் அருளிச் செய்திருக்க இயலாது. ஆகவே ஒன்பதாம் பாசுரத்தில் தனது ஆசை முழுவதும் நிராசையாகப் போன்றது என்று வருத்தத்துடன் உரைத்தார்; பத்தாம் பாசுரத்தில் ஸர்வேச்வரன் இவரிடம் வந்து சமாதானம் செய்தான் என்பதே பொருத்தமாகும்”, என்றார். ஆக இந்தப் பாசுரத்தில், “ஸர்வேச்வரனாகிய நான் வந்து உன்னைச் சேர்த்துக் கொண்டேன் என்று நீ தீர்மானித்து வைத்து நான் எது என்று அருளிச் செய்யவேண்டும்”, என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 43)

38. ஆக்கி அடிமைநிலைப் பித்தனை என்னை இன்று அவமே
போக்கிப் புறத்திட்டது என்பொருளா முன்பு புண்ணியர்தம்
வாக்கில் பிரியா இராமானுச நின் அருளின் வண்ணம்
நோக்கில் தெரிவரிதால் உரையாய் இந்த நுண்பொருளே

விளக்கவுரை - வெகுகாலம் இந்த உடலும் ஆத்மாவும் ஒன்று என்றே எண்ணியிருந்தேன்; அதன் பின்னர் அவை வெவ்வேறு என உணர்ந்த போதிலும், இந்த ஆத்மாவும் ஸர்வேச்வரனும் ஒன்று என எண்ணியிருந்தேன்(ஈச்வரோ அஹம்); அதன் பின்னர் வெகுகாலம் உலக இன்பங்களில் திளைத்தபடி இருந்தேன். இப்படி இருந்த என்னை, அவற்றில் இருந்து நீவிர் (எம்பெருமானார்) விடுவித்தீர். அதனைத் தொடர்ந்து, என்னை எம்பெருமானுக்கு அடிமையாக்கி, அவனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்யும்படி பணித்தீர். இது நாள்வரை எனது உயிரை மற்ற விஷயங்களில் நான் வீணாக்கும்படிச் செய்து விட்டு, நீவிர் பேசாமல் நின்றது ஏன்? (நான் அறியேன்). மிகுந்த நன்மை உள்ளவர்கள் மற்றும் “பொலிக பொலிக” என்று கூறும் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் போன்றவர்கள் ஆகியோர்களின் வாக்கில் எப்போதும் நிலைக்கும் எம்பெருமானாரே! எம்பெருமானின் லீலையானது என் போன்றவர்களை மோசடி, பந்தம் ஆகிய இரண்டிலுமே ஈடுபடுத்திவிடும். ஆனால் உமது கருணை என்பது மோசடித்தில் மட்டுமே ஈடுபடுத்தவல்லது அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட மேன்மை உடைய உமது சிந்தனை (ஏன் என்னை இத்தனை நாள் திருத்தாமல் காலம் கடத்தினீர் என்ற

கேள்விக்கான விடை) எத்தனை ஆராய்ந்தாலும் அறிவதற்குக் கடினமே ஆகும். ஆகவே இந்த நுட்பமான சிந்தனை குறித்து நீரே எனக்குக் கூறவேண்டும்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆழ்வானையிட்டு அடியேனைத் திருத்திச் சேர்த்து சேஷத்வத்துக்கு இசைவிப்பித்து தத் யாதாத்மய ஸீமாபூமியான சரமபர்வத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனாம்படி பண்ணியருளின தேவரீர், இதுக்கு முற்காலமெல்லாம் அந்த ரஸத்தை அடியேனுக்கு அநுபவிப்பியாதே வ்யர்த்தமே விஷயாந்தரங்களிலே வைத்ததுக்கு மூலமேது, பாக்யவான்களுடைய வாக்கிலே இடைவிடாதே ஸர்வகாலமும் ஸ்துதிக்கப்படும் எம்பெருமானாரே! தேவரீருடைய க்ருபா ப்ரகாரம் உள்ளபடியறியப் பார்த்தால் எத்தனை தரமுடையார்க்கும் அரிதாயிருக்கும், தேவரீரே! இந்த ஸுகுண்டமார்த்தத்தை யருளிச் செய்யவேண்டுமென்று நேரே கேட்கிறார்.

விளக்கம் - “இவ்விதமாகக் கூரத்தாழ்வான் மூலமாக இந்த அடியேனை நேர்வழியில் நடத்தி, உம்முடன் சேர்த்துக் கொண்டீர். உமக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் அடிமையாக என்னை ஏற்றுக் கொண்டீர். உம்முடைய கைங்கர்யம் என்ற உண்மையான இன்பம் அளிக்கவல்ல இடத்தில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவனாக என்னை மாற்றினீர். இவ்விதம் செய்த நீவிர், இந்தக் காலகட்டத்துக்கு முந்தைய காலகட்டங்களில் அடியேனுக்கு இந்தக் கைங்கர்ய சுவையை அளிக்காமல், மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு வெறுமனே பொழுதைக் கழிக்கும்படிச் செய்ததன் காரணம் என்ன? மிகுந்த பாக்கியம் செய்தவர்களுடைய வாக்கில் இடைவிடாமல் எப்போதும் துதிக்கப்படும் எம்பெருமானாரே! உம்முடைய கருணை எத்தகையது என்று உள்ளது உள்ளபடி அறிய முயன்றால், எத்தனை உயர்ந்த குணம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும், இயலாது. ஆகவே நீரே இந்த உண்மையை அருளிச் செய்ய வேண்டும்”, என்று எம்பெருமானாரிடம் நேரடியாக விண்ணப்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (என்னை) அநாதிகாலமே தொடங்கி சில நாள் தேஹமே ஆத்மாவென்று ப்ரமித்த அஜ்ஞாநத்தாலும், பின்பு தேஹாதிரித்தமாய்க் கொண்டு ஒரு ஆத்மவஸ்து இருக்கிறதென்று அறிந்தாலும், “ஈச்வரோஹமஹம் போகீ ஸித்தோஹம் பலவாந் ஸுகீ” என்னும்படியான அந்யதா ஜ்ஞாநத்தாலும், பின்பு

காமநாதிகாரத்திலே விழுந்து, “காமைஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேந்ய தேவதா:” என்னும்படியான விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலும் தரித்து அஸ்த கல்பனாய்ப் போந்தவடியேனை (இன்று) இப்போது.

விளக்கம் - (என்னை) - எல்லையற்ற காலமாக இந்த உடலே ஆத்மாவாகும் என்று மயங்கிய காரணத்தால் அறியாமையில் மூழ்கிக் கிடந்தேன். பின்னர் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மா என்ற ஒரு வஸ்து உள்ளது என்று தெளிந்தேன். ஆனாலும், கீதை (16-14) - ஈச்வரோஹமஹம் போகீ ஸித்தோஹம் பலவாந் ஸுகீ - நானே இச்வரன், அனைத்தையும் அனுபவிப்பவன் நானே, அனைத்து ஸித்திகளையும் பெற்றவன் நானே, வலிமையானவனும், சுகமானவனும் நானே - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சிந்தனையாலும், ஆசையின் பிடியில் சிக்குண்டு, கீதை (7-20) - காமைஸ்தைஸ்தைர் ஹ்ருத ஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தேந்ய தேவதா: - இன்பம் அளிக்கவல்ல பொருள்களின் மீது உண்டாகும் ஆசை காரணமாக அறிவிழந்தவர்கள் மற்ற தேவதைகளை நாடுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உண்டாகிய தவறான ஞானத்தாலும் திரிந்தபடி உள்ள காரணத்தால் இந்த உலகில் “இல்லாத பொருள்” என்று கூறும்படியாகக் கிடந்த அடியேனை. (இன்று) - இப்போது.

வ்யாக்யானம் - (ஆக்கி) அப்படிப்பட்டவற்றையெல்லாம் விடுவித்து முதலிலே, “நானுமுனக்குப் பழவடியேன்” என்னும்படி பகவச்சேஷத்வத்திலே அந்வயிப்பித்து. (அடிமைநிலைப் பித்தனை) பின்பு “அடியார்க்கென்னை யாள்படுத்த விமலன்”, “உன்னடியார்க்காட்படுத்தாய்” என்னும்படி ஸர்வேச்வரன் உபகரித்தாப்போலே,() “குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம”, “ஆசார்யஸ் ஸ ஹரிஸ்ஸாசுஷாத் சர ரூபி ந ஸம்சய:” என்னும்படியான தேவரீர், அடியேனை சேஷத்வகாஷ்டா ரூபமான ததீய சேஷத்வத்திலே நிலைநிறுத்தினீர். (முன்பு) பூர்வகாலத்திலே. (அவமே போக்கி) வ்யர்த்தமாகப் பொகட்டு. (புறத்திட்டது) அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணனாகப் பண்ணினது. (என் பொருளா) என்ன ப்ரயோஜநம். மூலமேது என்று கேட்க; “மக்நாந் உத்தரதே லோகாந்” என்கிறபடியே ஸர்வரையும் உத்தரிப்பிக்கைக்காக அவதரித்த நீரும் ஸர்வேச்வரனைப்போலே என்னை உம்முடைய கரீடைக்கு இவ்வளவும் விஷயமாக்கி வைத்தீரே என்ன; இவ்வளவும் உமக்கதிகார மில்லாமையாலே அப்படி வைத்தோமென்ன; “அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர்

இரங்காரோ அதிகாரம் இல்லாதார்க்கு அன்றோ எதிராசா நீ இரங்க வேண்டுவது"; ஆனாலும் இப்போது நீர் இரங்க வேண்டுவது எந்த அதிகாரத்தைப் பார்த்தென்று முன்பு தம்மை, "அவமே புறத்திட்டதென் பொருளா" என்னும்படியைப் பிடிக்கிறார் காணும். "இன்றென்னைப் பொருளாக்கி" என்கிற பாட்டிலே ஆழ்வாரும் அவன் மடியைப் பிடித்தாரிறே. நம்முடைய க்ருபையாலே இன்று உம்மை இப்படிப் பண்ணினோமென்றீராகில் அந்த க்ருபையினுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்ல வேணு மென்கிறார்.

விளக்கம் - (ஆக்கி) அது போன்ற பலவற்றையும் என்னிலிருந்து அகற்றி. முதலில் திருப்பல்லாண்டு (11) - நானும் உனக்குப் பழுவடியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப "ஸர்வேச்வரனுக்கு நான் அடிமை" என்பதான நிலையை எனக்கு உண்டாக்கினீர். (அடிமைநிலைப் பித்தனை) - இந்த நிலையைத் தொடர்ந்து, அமலனாதிபிரான் (1) - அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் - என்றும், திருப்பள்ளியெழுச்சி (10) - உன்னடியார்க்கு ஆட்படுத்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் அடியேனுக்கு எவ்விதம் உதவிகள் செய்தானோ அதே போன்று, குருரேவ பரம்பர்ஹம் - ஆசார்யனே பரப்ர்ஹம் - என்றும், ஆசார்யஸ் ஸ ஹரிஸ்ஸாஷாத் சர ரூபி ந ஸம்சய: - ஆசார்யனே நடமாடும் ஸ்ரீஹரி என்பதில் ஐயம் இல்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள நீவீர், அடியேனை ஒரு கட்டை போன்று பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் நிலையில் நிறுத்தினீர். (முன்பு) - இதற்கு முன்பு உள்ள காலகட்டத்தில். (அவமே போக்கி) - வீணாகக் காலத்தைக் கழித்து. (புறந்திட்டது) அடையவேண்டிய அவசியம் அற்றதான விஷயங்களில் மிகுந்த ஆசை கொண்டு ஈடுபட்டு. (என் பொருளா) - என்ன பலன்? அதன் காரணம் என்ன என்கிறார். ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை - ஸாஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் தநும் மக்நாந் உத்தரதே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா - நாராயணன் என்னும் தேவன், மனித சரீரத்தை எடுத்தவனாக, ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கி உள்ள ஜீவன்களை, சாஸ்த்ரம் என்னும் கைகள் கொண்டு, கருணையால் மேலே ஏற்றுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் கரையேற்றுவதற்காக அவதரித்த நீரும் ஸர்வேச்வரன் போன்றே என்னை உம்முடைய லீலைக்கு உட்படுத்தி, இது போன்று உலக விஷயங்களுக்கு இலக்காகும்படி வைத்தீர் அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட எம்பெருமானார் இவரிடம், "உமக்குத் தகுந்த அதிகாரம் இல்லை என்ற காரணத்தினால் இவ்விதம் வைத்தோம்", என்று கூற,

திருவரங்கத்தமுதனார் தொடர்ந்து உரைக்கிறார். அவர் எம்பெருமானாரிடம், “ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (14) - அதிகாரமுண்டேல் அரங்கர் இரங்காரோ அதிகாரம் இல்லாதார்க்கு அன்றோ எதிராசா நீ இரங்க வேண்டுவது - கர்மம், ஞானம், பக்தி போன்றவற்றைக் கொண்டுள்ளவர்களுக்கு மட்டுமே திருவரங்கன் இரக்கம் கொண்டு அருள் செய்கிறான். எம்பெருமானாரே! நீவிர் இவ்விதம் தகுதி இல்லாதவர்களுக்கும் இரங்குபவர் ஆயிற்றே - என்பதற்கு ஏற்ப அல்லவோ நீவிர் இருத்தல் வேண்டும்? ஆனால் என்னைக் குறித்து உமக்கு இரக்கம் ஏற்படுவதற்கு என்னிடம் எந்த விதமான தகுதியை நீவிர் எதிர்பார்க்கிறீர்? அவமே புறத்திட்டதென் பொருளா - என்பதற்கு ஏற்ப, முன்பு எந்தக் காரணத்தால் அடியேனை மற்ற விஷயங்களில் தள்ளினீர்?”, என்றார். இதற்கு எம்பெருமானார், “திருவாய்மொழி (10-8-9) - இன்று என்னைப் பொருளாக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப நம்மாழ்வாரும் ஸர்வேச்வரனை அல்லவோ பற்றினார்? நம்முடைய கருணையால் உம்மை இன்று இவ்விதம் உயர்த்தினோம் என்று நீவிர் கூறுகிறீர். அந்தக் கருணையின் தன்மையை நீவிர் உரைக்கவேண்டும்”, என்றார். இதற்குத் திருவரங்கத்தமுதனார் விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புண்ணியர்தம்) “மயர்வற மதிநலம்” பெறுகைக்குடலான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபையான பாக்யத்தையுடையவர்கள். (வாக்கில் பிரியா) அவர்களுடைய திருவாயிலே இடைவிடாதே யிருக்கிற. “பூர்வே மூர்த்நா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா” என்னும்படியான நம்மாழ்வார் முதலானவர்கள், “பொலிக பொலிக பொலிக” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே. அன்றிக்கே, “குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் குரோர் வார்த்தாச்ச கதயேத்” என்றிருக்கையாலே, “நித்யம் யதீந்த்ர தவ திவ்ய வபு: ஸம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ பவது வாக்குண கீர்த்தநேஸௌ க்ருத்யம் ச தாஸ்ய கரணம் து கரத்வயஸ்ய வ்ருத்த்யந்தரே” என்கிறபடியே ப்ரார்த்தித்தருளும்; “வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம்” என்னும்படி ஆழ்வார் பிள்ளான் தொடக்கமான பாக்யவான்களுடைய திருவுள்ளத்தாலே ஸர்வதா அநுஸந்தாநம் பண்ணப்படுகிற.

விளக்கம் - (புண்ணியர்தம்) - திருவாய்மொழி (1-1-1) - மயர்வற மதிநலம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஞானம் பெறுவதற்குத் தகுதியான விதத்தில், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்படுவதான பகவத் கருணை என்பதைப் பெற்ற

பாக்கியம் செய்தவர்கள், (வாக்கில் பிரியா) - அவர்களுடைய வாக்கில் எப்போதும் இடைவிடாதபடி உள்ளதான. பூர்வே மூர்த்தநா யஸ்யாந்வயம் உபகதா தேசிகா - எம்பெருமானாருக்குப் முன்னர் இருந்த ஆசார்யர்கள், எம்பெருமானாருடைய திருமுடித் தொடர்பு காரணமாகவே தங்களுக்கு மோகஷம் உண்டு என்றனர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான நம்மாழ்வார் போன்றவர்கள், திருவாய்மொழி (5-2-1) - பொலிக பொலிக பொலிக - என்று புகழ்ந்து உரைத்தார்கள் அல்லவோ? அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் குரோர் வார்த்தாச்ச கதயேத் - எப்போதும் ஆசார்ய நாமம் உரைத்தபடியும், அவர் உரைத்தவற்றைக் குறித்து பேசியபடியும் - என்று உள்ளதன் காரணமாக, யதிராஜ விம்சதி (4) - நித்யம் யதீந்த்ர தவ திவ்ய வபு: ஸம்ருதௌ மே ஸக்தம் மநோ பவது வாக்குண கீர்த்தநேஸௌ க்ருத்யம் ச தாஸ்ய கரணம் து கரத்வயஸ்ய வ்ருத்த்யந்தரேஸ்து விமுகம் கரணத்ரயம் ச - யதிகளின் தலைவனே! உன்னுடைய எழிலான திருமேனியை எப்போதும் த்யானித்து இருக்கிம்படி நீ எனது மனதிற்கு அருள வேண்டும். உனது திருக்கல்யாண குணங்களைப் பற்றி மட்டுமே எனது நாக்கு பேசியபடி இருத்தல் வேண்டும். உனக்கு அடிமையாகத் தொண்டு புரிவதற்கு மட்டுமே எனது இரண்டு கைகளும் பயன்பட வேண்டும். மற்ற உலக நாட்டங்களில் இருந்து எனது மூன்று கரணங்களும் (வாக்கு, மனம், செயல்) முற்றிலுமாக விடுபட வேண்டும் - என்பது போன்றவற்றால் ப்ரார்த்தித்து அருளுகின்ற, யதிராஜ விம்சதி (3) - வாசா யதீந்த்ர மநஸா வபுஷா ச யுஷ்மத் பாதாரவிந்த யுகளம் பஜதாம் குருணாம் கூராதிநாத குருகேச முக ஆத்ய பும்ஸாம் பாதாநு சிந்தந பர: ஸததம் பவேயம் - யதிகளின் அரசரே! உன்னுடைய மனம் எப்போதும் உம்மால் நியமிக்கப்பட்ட குருபரம்பரையில் தொடர்கின்ற ஆசார்யர்களின் தாமரை போன்ற திருவடிகளையே எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும். கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் போன்றவர்கள் தங்கள் வாக்கு, மனம், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் உனது திருவடிகளிலேயே நிலைத்து நின்றனர். இவர்களது திருவடிகள் எனது எண்ணத்தில் எப்போதும் நிலைக்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்களான கூரத்தாழ்வான், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் முதலான பாக்கியம் செய்தவர்களுடைய திருவுள்ளத்தால் எப்போதும் எண்ணப்பட்டபடி உள்ள. (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே.

வ்யாக்யானம் - (நின்னருளின்வண்ணம்) பந்த மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான அவனுடைய க்ருபை போலன்றிறே மோக்ஷக ஹேதுவான தேவரீருடைய க்ருபை. வண்ணம் - அதினுடைய ப்ரகாரம், ஸ்வபாவமென்றபடி. (நோக்கில்) அத்தை நன்றாக தர்சித்தால். அறியவேணுமென்று பார்த்தால், (தெரிவரிது) - அறிகைக்கு கடிநமாயிருக்கும். இத்தனை நாளும் பலியாதே போய் இன்று நிர்ஹேதுகமாக பலித்த ப்ரகாரமென்னென்று விசாரித்தால் அந்த ப்ரகாரமின்னதென்று விவேகிக்க அரிதாயிருக்குமென்றபடி. ஆல் - ஆச்சர்யம். ஏகாகாரமான தேவரீருடைய க்ருபை என்னளவிலே மாத்ரம் ஆகாரத்வயத்தை பஜித்ததோவென்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்களானும். அன்றிக்கே, ஆல் - இன்று நிர்ஹேதுகமாக பலித்த க்ருபை முற்காலத்திலே பலியாதே, “போரவைத்தாய் புறமே”, “அற்ப சாரங்களவை சுவைத்து அகன்றொழிந்தேன்” என்று ஆழ்வார் நிர்வேதப்பட்டாப்போலே இந்த அநுபவத்தை இழந்து விஷய ப்ரவணனாய்ப் போனேன் என்று இழந்த நாளை நினைத்து நிர்வேதப்படுகிறார். (உரையாயிந்த நுண்பொருளே) இந்த ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை, உபயவியூதி வருத்தாந்தத்தையும் ஸாக்ஷாகரித்தவ ராகையாலே தேவரீர் அறிந்தருளுமே, ஆகையாலே தேவரீரே யருளிச்செய்ய வேணும் என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (நின்னருளின்வண்ணம்) - ஸம்ஸாரம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய இரண்டையும் அளிப்பது ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் தன்மை ஆகும். அது போன்று அல்லாமல், மோக்ஷத்தை மட்டுமே அளிக்கக்கூடியது உம்முடைய கருணையின் தன்மை. வண்ணம் என்றால் தன்மை. (நோக்கில்) - இந்தத் தன்மையை நன்கு அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று முயற்சித்தால், அறிந்து கொள்ளக் கடினமானதாகவே இருக்கும். இத்தனை நாட்கள் இந்தக் கருணையானது என் விஷயத்தில் வெளிப்படாமல், இப்போது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி வெளிப்பட்டது ஏன் என்று ஆராய்ந்தால், அதன் காரணம் இன்னது என்று புரிந்து கொள்ளக் கடினமானதாகவே இருக்கும். ஆல் என்றால் இங்கு வியப்பைக் கூறுகிறது. ஒரே தன்மையாக உள்ள உம்முடைய கருணையானது எனது விஷயத்தில் விருப்பமானவற்றை அளித்தல், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதல் என்று இரண்டு விதமாக உள்ளதோ? அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். “ஆல்” என்றால் இன்று எந்தவிதமான

காரணமும் இன்றி என் விஷயத்தில் வெளிப்பட்ட கருணை, முன்பு வெளிப்படாமல், திருவாய்மொழி (5-1-5) - போரவைத்தாய் புறமே - என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-6) - அற்ப சாரங்களவை சுவைத்து அகன்றொழிந்தேன் - என்றும் நம்மாழ்வார் துன்பம் அடைந்தது போன்று, இந்த விஷயத்தை இழந்து நிற்கும்படியும், மற்ற விஷயங்களை நாடும்படியும் செய்ததே என்று கடந்த காலத்தை எண்ணி வேதனை அடைகிறார் எனலாம். (உரையாயிந்த நுண்பொருளே) - மறைமுகமான இந்த விஷயத்தை, இரண்டு விபூதிகளுக்கும் நீவிர் தலைவராக உள்ளதன் காரணமாக அவற்றைக் குறித்து நன்கு அறிந்தவர் என்பதால் எனக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்